

tionsbestemmelserne, der med en enkelt Tilføjelse — for at afskære enhver Tvivl foresloges at yde »fuld Erstatning« ved Ekspropriationerne — var hentet fra det i Fjor forelagte Lovforslag om Erhvervelse af Jord, og ligeledes de fra samme Lovforslag overførte Bestemmelser om Kommunernes Jord-erhvervelse og Jordafhændelser. Flertallet gik med hertil, fordi det — som det udtales i Betænkningen —, da Venstre og Konservative principielt var imod Ekspropriation og kommunal Udstykning, saglig havde været umuligt af den Grund at naa til et Resultat, men Flertallet »forbeholder sig, naar Forholdene taler derfor, at vende tilbage til Bestemmelserne«.

Af andre Ændringer, der foretoges, kan navnlig nævnes den i § 38 nævnte Forhøjelse til 2 Mill. Kr. til Tillægsjord. Herom udtaler Flertallet dog, at man ikke kunde forvente, at denne Sum, med det foreslaaede Rentetilskud paa indtil 25 pCt. af Jordkøbslaanet, skulde kunne »løse Spørgsmaalet; dette løses neppe paa tilfredsstillende Maade uden gennem Ekspropriation«. — Endelig indsattes Bestemmelserne i de forskellige Kapitler om, at Gartnerier og Havebrug tages med ind under Loven, saaledes at de samme Begunstigelser delvis opnaas for dette Erhverv med Hensyn til Laan og Rentevilkaar, naar Jordtilliggendet ikke er under $1\frac{1}{2}$ ha.

Om Bestemmelserne vedrørende Etableringslaan samt angaaende Besiddelsesformen for offentlig Jord udtaler i øvrigt samme Flertal, at man fremdeles maa fastholde disse. Det i 1919 fastlagte Grundlag maa fastholdes, og Flertallet maatte gaa »imod det nye og uprøvede i den Fremgangsmaade, som Venstre vil indføre med Forskelsprioriteten« — se herom det følgende — »som efter Flertallets Mening ganske vil ødelægge det Princip, der blev knæsat ved Loven af 4. Oktober 1919, og medføre en Ulighed overfor Ansøgerne til Gunst for dem, der ønsker at forrente en fast Obligationsgæld i Stedet for Jordværdien.«

Venstremindretallet kunde ikke give Tilslutning til Landbrugsministerens Forslag, selv om Ekspropriationsbestemmelserne og den kommunale Udstykning var udgaaet.

Et ved store offentlige Midler Aar for Aar stadig fortsat Statsopkøb af Jord — udtales det —, der paalægges Fæstevang og aldrig kan overgaa til frit Selveje, betyder en fuldstændig Kursændring i vort Lands Landbolovgivning, og den foreslaaede Form for offentligt Fæste vil efter Mindretallets Opfattelse i det lange Løb virke højst uheldigt og være uforenelig med en intensiv Landbrugskultur. Mindretallet havde dog som en Indrømmelse stillet Forslag om at lade de to Brugsformer offentligt Fæste og Selveje indgaa Side om Side i Udstykningslovgivningen, saaledes at den jordsøgende